

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ivsti Lipsi[i] Sapientiae Et Litterarvm Antistitis Fama
Postvma**

Lipsius, Justus

Antverpiae, 1629

Cap. I. An Lipsivs inconstans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70662](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70662)

237

I V S T I L I P S I
D E F E N S I O
P O S T V M A.

C A P V T I.

An LIPSIVS inconstans.

REDANIVS. Magnus ille, apud quem verba factis consonant. Quanta tu de Constantiâ, in omni vitâ inconstantia exemplum? Adolefcens decurris ad nos, deseris fenex, & aduersarias partes amplecteris. calidum ibi, hîc frigidum efflas. hunc probas, post improbas; nostra secutus, damnas nostra; & quæ antè tibi cata, stolidâ nunc sunt, & solo risu puniendâ.

LIPSIVS. Nihil tam probum, quod non vellicare malignitas possit. tu es exemplo: qui res, qui verba, qui correctos cum ætate adolescentiæ lapsus rides; & illud iuuentutis lubricum in aurariâ pendis trutinâ. Quid vis? etiam in illâ ætate sapientiam? & opinionum aut vitæ delectum in inuesti mento? & à quo numquam reflectas? Non est humani ingenij optima semper primis cogitationibus deligere: & ferè secunda in viro consilia maturiora sunt. Hinc vetus illud: *Αἰ δ' Ὀυραίου φρονίδες σοφώτεραι. Posteriores cogitationes sapientiores.* Solius alterum Dei est. quem, quia omniscius, ideò expertem erroris habeo: hominum quidquid est, opinantur, vacillant, mutant, errant. *Nemo est mortalium, quem non aliqua pars ignorantia attingat. hinc cogitationem ex ipsâ mortalitate traximus. nam homo cum errat, humanitas errat. Errorem autem in homine calumniari, est toti ipsi mortalitati conuitium facere.*

Nam vitius nemo sine nascitur. optimus ille est,

Qui minimis vrgetur.

*Pars etiam vitis gaudet constanter, & vrget
Propositum: pars multa natat, modò recta capeffens,
Interdum prauis obnoxia. —*

pars altera post lapsus surgit valentior, quasi roboris fundamenta sint lapsus: vt admireris hunc fortem, sed non nisi à lapsu fortem. & antè quidem semper varium, nusquã firmum; post lapsum, semper firmum, nusquam varium. Optimus ille est, quem nulla dies vidit labantem: hunc talem, nisi à cælo, non reperies. alter à priore est, quem nulla dies vidit iacentem? cecidit oriente? non expectauit occasum. tertius, qui deteriora secutus, meliora post probauit. Quid damnas? in hoc numero inè pono. vis prioribus insidère? errauit: vis errori inhære? lapsus sum: non vis exurgere? Vulnus accepisti, euolas ad chirurgum: ægritudo molesta est, medicum euocas: & ego, quem imprudentia luxauit, aut error delumbauit, aut ignorantia fregit, certiora nec cogitem nec sequar? Musto tempus damus vt despumet, & vltro referamus vasa, reiecticiis viam ostendentes: & animo, vt iuuentutis & opinionum faeces eiciat, nihil damus? Febris præcordia possidet; quid expectamus, vt iugulum inhabitet? Imaginosus quidam morbus animum perculit, quid hæremus? vis illum ægritudinem vniuersam imbibere, adeoque hac tingi, vt nullã post arte decoloretur? Stomachus noxia hausit, euomuit, sperare de morbo incipio, nec antè sperare quàm reiecerit: animus opiniosam suxit insanitatem, vis in hoc succo æternùm indormire?

Et tamen videamus, quæ mea Inconstantia. Scio quid velis. Respublica turbata est, & placidum illius mare, totque annorum malacia, tempestatem passa, qualem nulla ante. ego eodem turbine eiectus in Battauiam vestram, apud vos vixi, inimicus nemini, amicus quibus potui, familiaris paucis. Eterat rara ingenia, quæ pacem, quæ quietem amarent: hoc est, ingenij mei perpauca. nam ijs, *quibus quies in seditionibus, in pace turbæ sunt*, aut qui *pro certis & olim partibus, noua, ambigua, ancipitia malunt*, numquam hoc latus adiunxi. Vis aliqua compulit? aberat animus: & cum illi aliquando multa de Republicâ, de Religione, feci quod Cleomenes Spartæ Rex, Græculo de fortitudine differenti aures nõ præbuit, nec ego mættem. feci quod

Aristo-

Sallust.
Tacit.

Aristoteles vni ex his olim, qui cùm multa nugatus esset, & abiens excusaret, *Numquid molestus fui? Non mehercule,* inquit, *non enim attendi.* Nam quid ego attendere ad ambitiosos aliquot? *qui priuatim degeneres, in publico exitiosi, nihil præter discordias habent: quique honores, quos quietâ Republicâ desperant, perturbatâ consequi se posse arbitrantur?* quid ad obæratos è re familiaris perditâ? quibus scilicet *afflicta fides in pace, quique rebus turbatis alacres, & per incerta tutissimi?* quid ad vanos quosdam & ventosos? *qui non tam præmiis periculorum, quàm ipsis latè periculis?* de quibus puta dictum:

Non ita Carpathiæ variant Aquilonibus Undæ,

Nec dubio nubes vertitur atra Noto.

Atque hi omnes & tales variâ arte imperitos animos impellunt; & trahunt leui momento leuissimum quemque, & futurum improvidum, aut spe vanâ tumentem, promissi magnitudine, qui si in virum incidant, maximè ab eruditione instructum, resiliunt trepidi: contra enim hæc audaciæ ingenia, quæ nec in quiete quieta sunt, silentio ille se tuetur. Feci hoc apud vos, in quo quid peccauerim, nescio: nisi peccatum sit diu siluisse. At mihi ille prudens, qui non in vanum spargit monita; qui, quæ scit non profutura, domi suæ tenet, laxaturus habenas, & toto ostio emissurus, vbi melior spes affulserit. Expectaui ego tempus, & non semel hæc vota mea: O quando! Vt vidi labi; etiam in deterius omnia; eripui me aliquando, & libertati reddidi; patriæ, amicis reddidi: tutiora elegi, & meliorem causam; in quâ, si necessum, etiam immorerer.

At magna sperabam, & desertæ causæ præmium. Hoc qui dicit, ex illis natatoribus est, qui nusquam pedem figunt. Ego præmium? ô quàm vos semper alieni consilij improbi diuinatores! ego sperarem, qui vltronea & in reluctantem sinum hunc munera non semel excussi? ego ambirem, & magnis sæculi cogitationibus implerem pectus, post purgandum sæuiore pharmaco? ego qui Lunas, qui Albuquercios, Paciecos, Confaluos, Cortelios, qui Cominæos nossem, ætatis nostræ, & frustratoriæ spei documenta magna? ego qui Styppiotas, qui Apelles, Aratos, qui Seianos, qui Plautianos scirem? Tot magna nomina fluxæ potentæ, tot felicitatis insignia subito turbi-

turbine quassata, & eversa eodem, quo tollebantur, momento. Eadem sperarem? aut ambirem dubij successus & ferè ruituri præmia? quasi deessent infidæ Magnorum amicitia exempla, Amani, Parmenionis, Cleandri, Ablauij, Eutropij, Stiliconis, Vineæ, Brocæ, Luxemburgij, Cabreræ, Caracioli. Et vnus Seneca non erat ad explendum hoc pectus? an opus alio doctore? Huius ego monita expressi, animum velim, & conor. cuius etiam exitus me docuit, & insonuit auribus, quamdiu hæc vita stetit. Vis ex fide, quid de omni hac aulicâ ac potenti turbâ sentiam? natant; nec vsquâ pedem in solido figunt. Non sum ex his æternùm natatoribus. momento ludunt, momento sorbentur, & sæpè eodem, quo ludunt. Nunc superba ostentant carbasa, insurgit malus, & puppis aureis vestita bracteis, omnisque prorsus carina floret polita citro: iam aulæa auro grauida, & ipsa latera illicibus circumsecus picturis variegata: nec longa mora; in illo ipso sui triumpho sepelitur fluctibus, vt ouasse credas in sepulturam. ô vana! Quanto feliciùs contentus paruo securas videt noctes! Horatius verè:

Viuitur paruo benè. ——— & alibi:

Beatus ille qui procul negotijs;

Forumque vitat, & superba ciuium

Potentiorum limina.

& ex Ouidij monito:

Viue tibi, quantumque potes, prælustria vita.

causam subiungit:

Sæuum prælustri fulmen ab arce venit.

eandem habes à Lyrico:

——— celsæ grauiore casu

Decidunt turrets.

Felix ergo ille, qui de suo; miser, qui de alieno semper viuit. apud illum pacata omnia, vt qui nihil alienum speret, quare nec timeat, (sequitur spem timor:) apud hunc nihil compositum, turbata omnia, quia incerte, quia intuta; qualia sunt, quæ ab alienâ voluntate pendent. Alia omnino apud sapientem vitæ ratio: qui quidquid extra animum suum, aut reipsâ, aut spe nudâ possidet, non habet pro suo; quare nec vitam ad hæc componit: solaque illa sua arbitratûr, quæ nulla tyrannis,

nulla

nulla inimica manus potest eripere. Vis expressam huius imaginem? Aegyptum cogita. in quâ

Arida nec pluuio supplicat herba Ioui.

& vt alter;

Terra suis contenta bonis, nihil indiga mercis,

Aut Iouis. in solo tanta est fiducia Nilo.

& Claudianus docto Epigrammate:

Aegyptus sine nube ferax, imbrésque serenos

Sola tenet, secura poli, non indiga venti:

Gaudet aquis, quas ipsa vehit, Niloque redundat.

Quæ illi de Aegypto, ego de prudentis pectore: suo viuit, succo suo, domi suæ nato: auerfatur externa; aut, si quæ necessitas, libat, nec vltra. O magnum, qui aureo Principum flumini nihil debet, qui nec argenteos imbres, nec stillicidia huius aut illius roris auidus expectet: imò, cui ipsæ adeò opes gratia debent, si admittantur. Ex hoc numero si non sum, animo tamen sum: & ad hanc prudentiæ aram, priscâ pietate & ritu vota nuncupo, vota soluo lubens. Subsidio mihi hîc natura, quæ me ad modestiam fecit, & quietem. neque enim mihi ingenium inclarescendi per turbas, per togam ciuicam, per Principum atria: mihi, Musisquæ si viuo meis, sat magnum vitæ meæ fructum retuli. Quod reliquum, dicant qui volent benè, dicant malè. nemo efficiet, vt non sim Lipsius, amicissimus & amicorum obseruantissimus, hostibus etiam non aduersus. claudo hoc caput, & finio amici præfago versu:

Iam tibi quod viuo detraxerit inuida turba,

Post obitum duplici scænore reddet honos.

C A P. I I.

An LIPSIVS à se dissentiens.

REDANIVS. Multa tu hîc more tuo: nec tamen negare potes, partes te aliquando Ordinesque nostros fouisse, collaudasse: nunc tibi aduersæ partes Apollinis cortina: & quidquid Iber dixerit, fecerit, tantum non sanctum. Denique quidquid antè probasti, damnas; quæ damnaasti, probas. Hæc viri, & viri docti sunt?

H h

LIPSIVS.